

Arrest

nr. 237 474 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. COUMANS
Jaarbeurslaan 19/31
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. COUMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn, afkomstig uit de stad Donetsk in de provincie Donetsk. U vroeg samen met uw echtgenote, M. T. (...) (O.V.(...)), voor het eerst internationale bescherming aan in België op 3 november 2014. U verklaarde dat u uw land van herkomst had verlaten omwille van problemen met de geheime dienst die u ervan beschuldigde samen te werken met de separatisten en u hiervoor wilde laten veroordelen. Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS op 27 november 2015 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 maart 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de

Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Hierna keerde u niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 30 maart 2016 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U baseerde zich op dezelfde motieven als deze die u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming had aangehaald. Dit verzoek werd op 27 september 2016 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep dat u hiertegen aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 11 januari 2017 verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar vertrok in januari 2017 naar Duitsland, waar u op 26 januari 2017 om internationale bescherming vroeg. U verbleef er met uw gezin in een opvangcentrum, maar op 10 mei 2017 werden u en uw gezinsleden door de Duitse autoriteiten teruggebracht naar België, omdat België overeenkomstig de Dublin II-overeenkomst verantwoordelijk was voor de behandeling van uw aanvraag. Op 11 mei 2017 diende u voor de derde keer een verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaarde dat u nog steeds niet naar uw land van herkomst kon terugkeren omdat de problemen die u bij uw vorige verzoeken aanhaalde nog steeds actueel waren. Dit derde verzoek werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. U tekende hiertegen geen beroep aan binnen de wettelijke voorziene termijn. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw echtgenote op 28 juli 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich hiervoor nog steeds op de eerder aangehaalde motieven. Dit verzoek werd op 21 september 2017 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep dat u hiertegen aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 16 april 2018 verworpen. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw echtgenote op 19 juni 2018 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich hiervoor nog steeds op de eerder aangehaalde asielmotieven. Uw vijfde verzoek werd op 27 juni 2018 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 21 januari 2019 verworpen. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State en keerde evenmin naar uw herkomstland terug, maar diende op 7 oktober 2010 een nieuw, zesde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van uw huidige, zesde verzoek verklaart u nog steeds niet naar Oekraïne te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u bij uw eerdere verzoeken inriep. U wordt immers nog steeds gezocht.

Ter staving van uw huidige, zesde verzoek legt u een brief van het secretariaat van de Commissaris voor mensenrechten van het Oekraïense Parlement met vertaling en een enveloppe neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige verzoek om internationale bescherming bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het verzoek niet in overweging.

In voorliggend geval dient te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd. Er werden immers verscheidene flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote betreffende kernelementen van uw asielrelaas; en wat betreft uw afkomst uit Donetsk werd geoordeeld dat een intern vluchtalternatief voor u van toepassing is. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS niet in overweging genomen, omdat het CGVS niet van oordeel was dat er nieuwe elementen aanwezig waren die de kans minstens aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Deze beoordeling werd door de RvV bevestigd, die uw beroep tegen deze

beslissing verwierp. U ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming besloot het CGVS tot de niet- inoverwegingname van uw asielaanvraag, omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. U tekende hiertegen geen beroep aan. In het kader van uw vierde verzoek besloot het CGVS tot de niet- inoverwegingname van uw asielaanvraag, omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. Het beroep dat u bij de RvV aantekende tegen deze beslissing, werd verworpen omdat uw verzoekschrift werd ingediend buiten de wettelijke termijn. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Uw vijfde verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans op internationale aanzienlijk konden vergroten. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 21 januari 2019 verworpen. U tekende binnen de wettelijk voorziene termijn geen verder beroep aan bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds niet naar Oekraïne kan terugkeren omwille van de problemen die u in het kader van uw vorige verzoeken uiteengezet hebt. U wordt in Oekraïne immers nog steeds gezocht (Verklaring VV, nr. 15) en vreest bij terugkeer nog steeds gearresteerd en veroordeeld te worden. De SBU, de Oekraïense Veiligheidsdienst, laat u niet met rust omwille van uw hooggeplaatste kennissen, die ondertussen hoge functies hebben bij de DNR (Volksrepubliek van Donetsk), onder wie R. Y. (...). De DNR heeft ondertussen een eigen regering, die zich afzet tegen de Oekraïense regering. R. Y. (...) werkt ergens bij het Ministerie van Staatsveiligheid van de DNR en staat vermeld op de site van gezochte personen (Verklaring VV, nr. 18). Er kan worden vastgesteld dat deze verklaringen betrekking hebben op het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet [problemen met de Oekraïense autoriteiten, i.c. de veiligheidsdienst, die u er valselijk van beschuldigen banden te hebben met de separatisten]. Er moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ter staving van uw huidige, zesde verzoek legde u ook een brief van het secretariaat van de Commissaris voor Mensenrechten van het Oekraïense Parlement neer met vertaling en de enveloppe waarin deze brief in Oekraïne werd bezorgd. Ook deze documenten kunnen de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten. Vooreerst kan opgemerkt worden dat deze brief reeds dateert van 10 december 2018 en u deze nu pas neerlegt. U argumenteerde dat u deze documenten niet eerder voorlegde omdat u op het moment dat u deze documenten in België verkreeg in de regularisatieprocedure zat (Verklaring VV, nr. 17). Deze argumentatie volstaat niet. Van iemand die internationale bescherming inroept omdat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland ten aanzien waarvan hij een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade koestert, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze vraag om internationale bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt. Dat u pas een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat uw regularisatieaanvraag afgewezen werd, tast zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees verder aan. Een verzoek om internationale bescherming is immers geenszins onverenigbaar met andere procedures voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Daarnaast verklaarde u over de brief in kwestie dat u met de hulp van uw moeder een klacht had ingediend bij de Ombudsvrouw van het Oekraïense Parlement. Zij deed navraag over uw dossier bij de politie en kreeg als antwoord dat u nog steeds gezocht wordt. In haar brief staat volgens u eveneens te lezen dat de Ombudsvrouw u niet kan helpen en u uw problemen zelf moet oplossen. U moet u melden bij de militaire burgeradministratie (Verklaring VV, nr. 17). Zij er echter op gewezen, dat hoewel in de brief inderdaad te lezen staat dat u sinds 26 maart 2016 gezocht zou worden op grond van artikel 260 van de Oekraïense strafwet, uit dit schrijven niet blijkt waarom u op grond van dit wetsartikel gezocht zou worden. Zodoende volstaat dit schrijven geenszins om uw versie van de feiten, zoals u deze uiteengezet hebt in uw vorige verzoeken, te staven. Documenten op zich vermogen trouwens hoe dan ook niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Met betrekking

tot de door u neergelegde enveloppe kan opgemerkt worden dat deze slechts aantoonde dat in Oekraïne post werd afgeleverd op uw naam.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u ook aanhaalde dat u al 5 jaar in België woont en u en uw kinderen zich aangepast hebben aan de Belgische maatschappij. U houdt van België als van uw eigen land en kan u niet inbeelden dat u opnieuw naar Oekraïne zou moeten terugkeren (Verklaring VV, nr. 19). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, moet benadrukt worden dat u niet aannemelijk maakte hoe dit in uw hoofde of in hoofde van uw kinderen aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Oekraïne. Bijgevolg kan ook dit motief de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissingen in het kader van uw vorige verzoeken, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In een vierde en tevens laatste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verzoekt om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en de schending aanvoert van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er evenwel op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor

niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. De Raad wijst erop dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 3 november 2014 door verwerende partij op 27 november 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Er werd geoordeeld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht gelet op verscheidene flagrante tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar echtgenote. Wat betreft haar afkomst uit Donetsk werd geoordeeld dat een intern vluchtalternatief voor haar van toepassing is. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 163.712 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 maart 2016, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Inzake het tweede verzoek van verzoekende partij van 30 maart 2016 werd door verwerende partij op 27 september 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen omdat door verzoekende partij geen nieuwe elementen werden aangebracht die zouden kunnen leiden tot de toekenning van een beschermingsstatuut. Het beroep dat verzoekende partij tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 11 januari 2017 bij arrest nr. 180.561 verworpen.

Ook wat betreft het derde en vierde verzoek van verzoekende partij werd door verwerende partij telkens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Tegen de beslissing inzake haar derde verzoek werd door verzoekende partij geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep dat verzoekende partij indiende tegen de beslissing inzake haar vierde verzoek werd op 16 april 2018 bij arrest nr. 202.439 verworpen.

Inzake het vijfde verzoek van verzoekende partij van 19 juni 2018 werd door verwerende partij op 27 juni 2018 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen. Het beroep dat verzoekende partij hiertegen indiende werd op 21 januari 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 215.401 verworpen.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoeken.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat (i) het gegeven dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en (ii) de door haar bijgebrachte documenten, zijnde een brief van het secretariaat van de Commissaris voor Mensenrechten van het Oekraïense Parlement met vertaling en de enveloppe waarin deze brief in Oekraïne werd bezorgd evenmin de kans aanzienlijk kunnen vergroten dat zij alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aangezien (a) de brief reeds dateert van 10 december 2018 en verzoekende partij deze nu pas neerlegt, (b) uit het schrijven niet blijkt waarom verzoekende partij op grond van artikel 260 van de Oekraïense strafwet gezocht zou worden waardoor het schrijven niet volstaat om haar versie van de feiten, zoals zij deze uiteengezet heeft in haar vorige verzoeken, te staven, (c) documenten op zich hoe dan ook niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen aangezien ze slechts een ondersteunende waarde hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en (d) de neergelegde enveloppe slechts aantoonst dat in Oekraïne post werd afgeleverd op haar naam.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.7.1. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de brief van het secretariaat van de Commissaris voor Mensenrechten van het Oekraïense Parlement die zij neerlegde in het kader van haar huidig verzoek en voegt dit stuk opnieuw als bijlage bij haar verzoekschrift (zie bijlage 7c van het verzoekschrift). Zij betoogt dat verwerende partij nalaat te motiveren waarom dit schrijven niet als een nieuw element kan worden gezien. Verzoekende partij stelt dat slechts opgemerkt wordt dat uit dit schrijven onvoldoende blijkt op grond van welke reden verzoekende partij gezocht wordt. Verzoekende partij meent dat *“(d)oor de bewijswaarde te van een document volledig weg te cijferen wanneer het een niet geloofwaardig verhaal tracht te ondersteunen, en het zo mogelijk geloofwaardig kan maken, (...) men elk document nutteloos (maakt)”*, dat *“(a)ls documenten geen vorm van bewijs meer zijn, (...) de heer M. (...) zich (dan) af(vraagt) wat hij dan wel wordt geacht te doen”* en dat *“(h)ieruit blijkt dat hij gewoon is overgeleverd aan de conclusies die (mogelijks verkeerdelijk) werden getrokken bij zijn eerste verzoek”*.

2.2.7.2. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de door verzoekende partij bijgebrachte brief niet beschouwd kan worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad is van oordeel dat door verwerende partij terecht geoordeeld wordt dat dit document niet volstaat om de door verzoekende partij voorgehouden problemen aan te tonen omdat (i) dit document laatsttijdig werd bijgebracht; (ii) het schrijven niet volstaat om de versie van de feiten zoals verzoekende partij deze uiteenzette in haar vorige verzoeken te staven nu hieruit niet blijkt waarom verzoekende partij op grond van artikel 260 van de Oekraïense strafwet gezocht zou worden; en (c) documenten op zich hoe dan ook niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen aangezien ze slechts een ondersteunende waarde hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

2.2.8. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog een brief van het secretariaat van de Commissaris voor Mensenrechten van het Oekraïense Parlement d.d. 4 december 2019 (bijlage 7d van het verzoekschrift). Verzoekende partij brengt tevens de vertaling van dit document bij (rechtsplegingsdossier, stuk 2). De Raad is evenwel van oordeel dat dit stuk evenmin een nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Immers betreft dit document slechts een fotokopie en kan er geen enkele bewijswaarde aan worden toegekend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.9. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verder nog een medische fiche d.d. 30 januari 2017 (bijlage 3), verschillende convocaties (d.d. 30 april 2015, 05 mei 2015, 20 juli 2015 en 14 december 2015) (bijlage 4), een opsporingsbericht d.d. 15 december 2016 (bijlage 5), een convocatie gericht aan haar moeder d.d. 12 januari 2017 (bijlage 6), twee brieven van de ombudsvrouw (d.d. 24 maart 2017 en d.d. 01 oktober 2018) (bijlagen 7a en 7b) en foto's van het opsporingsbericht op aanplakborden (bijlage 8). De Raad duidt er evenwel op dat dit louter stukken betreffen die verzoekende partij reeds bijbracht in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming en reeds beoordeeld werden. Deze stukken betreffen dan ook geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.10.1. In verband met de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oppert verzoekende partij nog dat zij geen aanspraak kan maken op een veilig en redelijk vestigingsalternatief in haar geboorteland, immers *“(z)owel in Oekraïne als in de DNR bestaat een reëel risico op vervolging en mensonterende behandelingen. Het is dan ook niet redelijk van het Commissariaat-Generaal om te stellen dat hij terug kan gaan naar Oekraïne of de DNR aangezien het gewapend conflict enkel plaats zou vinden aan de contactlijn. Het verslag van de COI dat door het Commissariaat-Generaal aangehaald wordt, beschrijft duidelijk dat er ook sprake is van geweld op andere plaatsen alsook het risico op vervolging, foltering, illegale detentie, ...”*. In verband met de veiligheidssituatie in Oekraïne, voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een COI Focus van 19 februari 2019 (bijlage 9) en het veiligheidsadvies van de FOD Buitenlandse Zaken inzake Oekraïne (bijlage 10).

2.2.10.2. De Raad duidt verzoekende partij er evenwel op dat verwerende partij in het kader van het derde verzoek van verzoekende partij omtrent de herkomst van verzoekende partij uit Donetsk stad (provincie Donetsk) in de ten aanzien van verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag het volgende motiveerde: *“Wat betreft uw herkomst uit Donetsk stad (provincie Donetsk) zij opgemerkt het CGVS naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag oordeelde dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich buiten uw regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Ook deze beoordeling werd in beroep door de RvV bevestigd. Naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag hebt u verder geen (bijkomende) inhoudelijke verklaringen afgelegd en evenmin (nieuwe) documenten of bewijsstukken aangebracht die hierop betrekking hebben, waardoor ook deze beoordeling onveranderd blijft. Daarenboven blijkt uit de meest recente informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat er weliswaar militaire incidenten voorkomen in de Oekraïense provincies Donetsk en Lugansk, maar dat de situatie er over het algemeen kalm blijft, met uitzondering van de zones grenzend aan de “contactlijn” van de strijdende partijen. De informatie geeft ook aan dat het aantal slachtoffers - en a fortiori de burgerslachtoffers - gering blijft. Rekening houdend met voornoemde vaststellingen, en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, dient vastgesteld dat de Oekraïense provincies van Donetsk en Lugansk, waar u van afkomstig bent, actueel niet gekenmerkt wordt als een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is om aan te nemen dat uw leven of persoon ernstig wordt bedreigd in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”*. In het kader van het vierde en vijfde verzoek van verzoekende partij werd wat de vraag naar toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft telkens vastgesteld dat deze eerdere beoordeling onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover verwerende partij beschikt.

De Raad stelt vast dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Donetsk, waarvan verzoekende partij afkomstig is, bevestigd wordt door de recente *“COI Focus”* betreffende *“Oekraïne. Veiligheidssituatie Oekraïne uitgezonderd de Krim”* van 19 februari 2019, die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 5, map landeninformatie, deel 1) en die verzoekende partij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 9 van het verzoekschrift), en door de aan het administratief dossier toegevoegde *“COI Focus”* betreffende *“Oekraïne. Veiligheidssituatie Donbass”* van 22 november 2016 (administratief dossier, stuk 5, map landeninformatie, deel 2). Dat er nog steeds gewapende gevechten plaatsvinden wordt geenszins ontkend. Echter blijkt dat de situatie er over het algemeen kalm blijft, met uitzondering van de zones grenzend aan de contactlijn van de strijdende partijen, en dat het aantal (burger)slachtoffers gering blijft. Wat betreft het reisadvies inzake Oekraïne dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 10), wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die

niet de Oekraïense nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Oekraïne. Bovendien worden in het reisadvies, wat betreft de provincies Lugansk en Donetsk, slechts reizen afgeraden naar de zogenaamde 'conflictzone', met name de regio in de provincies Lugansk en Donetsk waar de contactlijn zich bevindt en waar nog dagelijks gewapende confrontaties plaatsvinden. Voor de overige delen van de provincies geldt geen negatief reisadvies. De vaststelling dat er actueel in de provincie van Donetsk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is om aan te nemen dat haar leven of persoon ernstig wordt bedreigd in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt evenmin weerlegd door de loutere verwijzing van verzoekende partij naar de algemene mensenrechtensituatie in Oekraïne.

2.2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

Dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT